

HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA, No. 3.

Prinsessa Ruusunen.

CLOUBERG & K_o. (W. HOVING), WIIPURI.

Prinsessa Ruusunen.

Olipa ennen vanhaan kuningas ja kuningatar. He alinomaa ajattelivat: „Oi jospa meillä olisi lapsi!“ eikä heillä ollut lasta. Sattuipa sitten kerran, kun kuningatar oli uimassa, että sammakko loikki vedestä ja virkkoi: „Toivosi tulee täytetyksi; ennenkuin vuosi on kulunut, olet saapa tyttären.“

Ja niin kävikin, kuin sammakko oli ennustanut. Kuningatar synnytti tyttären ja se oli niin ihana lapsi, että kuningas oli ilosta tulla hupsuksi ja laittoi suuret pidot. Hän kutsui pitoihin kaikki tuttavansa.

Olipa olemassa kolmetoista haltijatar-ta. Nämä kuningas myös tahtoi kutsua juhlaan. Mutta lui. hänellä oli vain kaksitoista kultalautasta, ei hän voinut kutsua kahtatoista enempää. Kun komeat pidot jo olivat loppumaisillaan, lahjoittivat

haltijattaret tyttäreille antimiaan; mikä antoi hyvyyttä, mikä kauneutta, mikä rikkautta, mikä mitäkin hyvää. Mutta kun yksitoista haltijatarta oli ehtinyt antimensa jakaa, astui kolmastoista yhtäkkiä sisään. Hän halusi kostaa sen, ettei häntä ollut kutsuttu mukaan ja huusi kovalla äänellä: „Ennenkuin kuninkaantytär on täyttänyt viisitoista vuotta, on kehrävarsi häneen sattuva, niin että hän kuolee.“

Sen sanottuaan hän poistui salista. Silloin astui esiin kahdestoista haltijatarta. Hän ei ollut vielä ehtinyt mitään toivoa ja kun hän ei voinut peruuttaa äskeisiä pahoja sanoja, niin hän lievensi niiden voimaa ja lausui: „Eipä kuninkaan tytär olekkaan kuoleva, vaan ainoastaan vaipuva satavuotiseen uneen.“

Kuningas lastaan suojellakseen julisti käskyn, että kaikki kehrävarret koko valtakunnassa oli poltettavat.

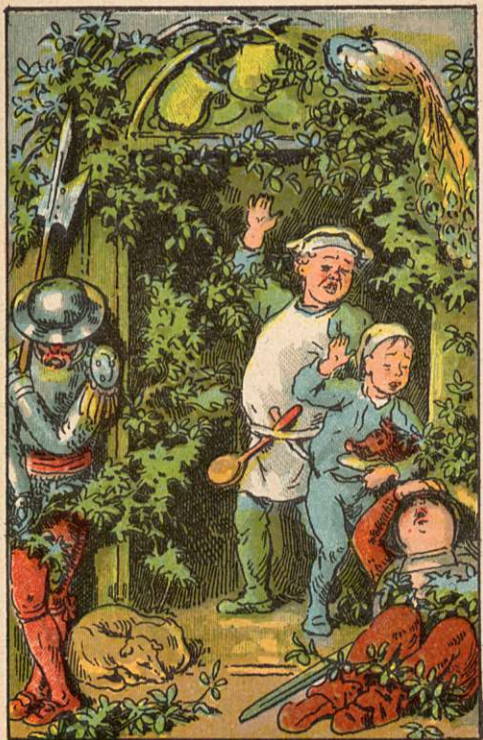
Ja kuninkaan tytär sai kaikki haltijatarten lupaamat avut ja varttui kauneudessa, siveydessä, ystävällisyydessä ja ymmärryksessä, niin että kaikki häneen mieltäivät.

Sattuipa niin, että samana päivänä kuin kuninkaan tytär täytti viisi-

toista vuotta, hänen vanhempansa olivat kotoa poissa. Yksin ollessaan hän käveli ympäriinsä linnassa ja tuli niin erääseen vanhaan torniin. Kiertoportaita myöten hän kiipesi oven luo. Kun hän ruosteista avainta koski, avautui ovi ja hän tuli tupaseen, jossa vanha mummo istui vääntämässä. „Päivää mummo kulta, mitäs siinä teet?“ virkkoi kuninkaan tytär. „Kehräämpähän,“ sanoi mummo. „Mikäs kalu tuo on, joka noin nopeasti kierii?“ virkkoi tytär ja kaappasi kehrävarren koettaakseen myös kehrätä. Mutta juuri kun hän siihen tarttui, toteutuivat loitus sanat ja kehrävarsi pisti tyttöä sormeen. Ja samassa hän vaipui vuoteelle ja nukkui sikeään uneen. Ja uni valtasi koko linnaväen, kuninkaan ja hänen puolisonsakin, jotka juuri olivat ehtineet kotia tulla. Hevosetkin tallissa nukuivat, koirat pihamaalla, kyyhkyset katolla, kärpäset seinällä ja tulikin takassa nukkui. Kokkimestari-kin, joka juuri oli kokkipoikaa läimäyttämäisillään korvalle, nukkui siihen asentoon. Nukkuipa tuulonenkin, eikä lehtikään liikahtanut puussa. Mutta linnan ympärille alkoi kasvaa orjantappura-pensasto. Se yleni vuosi vuo-

delta ja vihdoin peitti koko linnan, niin ettei edes katon harjalla liehuvaa lippua näkynyt.

Ja ympäri maailmaa kulki tarina nukkuvasta kuninkaantytystä, jota ihanuutensa vuoksi kutsuttiin prinsessa Ruususeksi. Vähä väliä saapui linnan pihalle kuninkaan poikia, jotka koettivat tunkeutua orjantappurapensaitten läpi linnaan. Mutta turhaan. Jos joku pääsi jonkun verran, niin orjantappurat taas tukkesivat tien ja kiertyivät tulijaan kiinni ja terävillä piikeillään pistelivät hänet kuolijaaksi.

Kun taas oli vuosikymmeniä vierinyt, saapui kerran vieraalta maalta kuninkaan poika. Hän kuuli vanhan ukon kertovan orjantappurapensasten peitossa olevasta linnasta ja siellä nukkuvasta kuninkaan tyttärestä. Sama ukko kertoi myös isoisältään kuulleensa monen kuninkaanpojan linnaan yrittäneen, mutta surullisen kuoleman saaneen. Mutta kuninkaan poika ei pelännyt, ja vasten vanhuksen varotusta hän lähti ihanaa prinsessa Ruususta etsimään.

Nytpä olikin tasan sata vuotta kulu-
nut, ja prinsessa Ruususen heräämis-
päivä siis oli koittanut. Kun kunin-
kaan poika läheni pensaitta, olikin se

täynnä kauneita ruusuja ja oksat aukeilivat itsestään tehden hänelle tietä. Linnan pihalla hän näki hevosten ja koirain nukkuvan, katolla nukkuivat kyyhkyset, pää siipein suojassa. Ja kun hän astui sisään, näki hän karpästen nukkuvan seinillä, kokkimestarin läimäyttämäisillään kokkipoikaa korvalle ja palvelustytön nukkuvan, kesken nyökkimisen jäänyt musta kana sylissä. Salissa nukkui hoviväki ja valtaistui-mella kuningas puolisoineen.

Kuninkaan poika kulki yhä edelleen ja saapui torniin, avasi oven ja tuli tupaseen, jossa prinsessa Ruusunen nukkui. Ja hän oli niin ihmehen ihana, että kuninkaan poika ei voinut olla suutelematta hänen suloisia huuliaan. Mutta samalla kuin heidän huulensa yhtyivät, kuninkaan tytär heräsi ja loi ystävällisen katseen prinssiin. He lähtivät yhtenä linnaan ja siellä heräsi kuningas puolisoineen ja koko hoviväki heräsi ja kaikki katselivat kummastellen toisiaan. Ja linnan pihalla hevoset hirnahtaen heräsivät ja koirat haukahtaen; kyyhkyset katolta lähtivät lentoon, karpäset seiniltä; takkavalkea alkoi palaa loimottaa, ja kokkimestari läimähytti kokkipoikaa korvalle niin että läiskis!

ja palvelustyttö alkoi reippaasti nykkiä
kanaansa.

Sitten kuninkaan pojalle ja prinsess
Ruususelle pidettiin komeat häät ja he
elivät onnellisina kuolinhetkeensä asti.

